

Aturem la REFORMA de la LLEI de ESTRANGERIA

nº 99 octubre 09 - donatiu 1,50 euros

Editorial	pàg 3		
Pàgines centrals :	pàg 10-12	Grip A	pàg 13-15
Reforma Llei Estrangeria.		Sobre la reforma de la llei de l'avortament	pàg 16-17
Buscant el cap de turc de la crisi			
Política	pàg 4-8	Internacional:	pàg 18-20
Més impostos per els treballadors/es		Ecuador, Colombia, Argentina	
Parlant dels serveis socials			
Referèndums de independència			
Sindical	pàg 8-9	Suplement: Nicaragua a 30 anys de la revolució	
Opel, Aeroport de Canàries			

***El secreto de sus ojos,* del director Juan José Campanella**

Segurament tots hem vist algun cop «El hijo de la novia», encara que alguns crítics diguin que és una pel·lícula sobrevalorada, el cert és que s'agraeixen dues hores durant les quals t'expliquen històries que interessin tothom i que, a més, te les expliquin bé. I això és el que ha tornat fer Campanella.

De fons l'Argentina (com no podia ser d'altra manera), la de 1974, un escenari de violència, odi i venjança, i la de l'actualitat. Per viatjar d'una a l'altra, la memòria.

Un empleat d'un jutjat es jubila i per no estar ocios decideix escriure una novel·la sobre una història real de la qual va ser testimoni: la violació i assassinat d'una dona jove. Un crim sense pistes que ell va voler investigar amb l'ajuda d'un amic i de la seva cap, i que va trobar tots els impediments d'una maquinària maldestra feta de tribunals, funcionaris i policies.

Però viatjar al passat té un preu, perquè de ser testimoni es pot passar a ser protagonista, encara que també pot servir per entendre i, fins i tot, justificar la pròpia vida. I no descobrirem res més.

Cal afegir que l'empleat del jutjat és l'actor Ricardo Darín, i està acompanyat de Soledad Villamil i Guillermo Francella (Benjamín, Irene i Sandoval respectivament,

magnífics tots tres i els seus ulls): persones petites que es mouen per grans llocs en aquesta obra.

Campanella ha fet un film de cinema negre, una mena de thriller, però també una comèdia, una barreja per enganxar-nos al seient i entretenir-nos mentre ens parla de dignitat i d'honestedat. Com va dir un espectador amb accent argentí quan van aparèixer els crèdits: «soberbia nomás».

Si voleu sentir tristesa i alegria, riure i a pensar, veure molts ulls i mirades úniques, i tot sense perdre ni l'interès ni l'emoció, aquesta és la vostra propera opció.

M'ho veia venir: Va dimitir abans la gavina

Reproduït de: kurtzpensamientos.blogspot.com/

Unitat obrera per aturar la Reforma de la Llei d'Estrangeria

El PSOE prepara una nova reforma de la Llei d'estrangeria, una més, que, com totes les que la precedeixen, suposa estrènyer més l'opressió dels treballador/es immigrants/des, que són tractats/des com a delinqüents només pel fet d'arribar al nostre país per mirar de poder treballar. Quan el PSOE era a l'oposició va denunciar la darrera reforma de la Llei d'estrangeria com a contrària als seus drets elementals com a treballadors/es. El Tribunal Constitucional va resoldre que era inconstitucional la negació de certs drets, com el de vaga, manifestació i associació que feia el text del PP. Però amb l'excusa d'introduir aquesta i altres mesures dictades pel Tribunal, s'aprofita per aplicar les directives europees regressives del retorn (la coneguda com la de la vergonya), per empitjorar encara més, a efectes pràctics, la Llei del PP, en la línia dels seus homòlegs europeus Sarkozy i Berlusconi.

Aquesta reforma de la Llei – com tots els textos anteriors- no s'ha d'analitzar com si el mòbil de les normatives fos essencialment una qüestió de control de fronteres o d'ordre públic. La Llei d'estrangeria respon a l'objectiu d'adequar la mà d'obra -que arriba i arribarà independentment de quin sigui el contingut de la Llei- a les necessitats del mercat empresarial. Per això hem caracteritzat les successives lleis d'estrangeria com a veritables reformes laborals, les més profundes i reaccionàries, perquè arriben a crear mà d'obra pràcticament esclava, negant els drets laborals als i les immigrants nous/noves.

El mòbil d'aquestes mesures era la tendència del capital a equilibrar entre sectors les taxes de beneficis: i mentre molts sectors productius es podien deslocalitzar per aconseguir una taxa millor, aprofitant la mà d'obra de països com la Xina, hi havia sectors –com la construcció o els serveis- que no podien deslocalitzar-se i, aleshores, pressionaven el mercat del treball cercant condicions competitives amb les dels sectors deslocalitzables. I això només es pot aconseguir si una bona part de la feina d'aquests sectors es fa en negre i en condicions de sobreexplotació, és a dir, cal establir un marc fora dels convenis i les relacions laborals normalitzades, i que posi a disposició de l'empresari una mà d'obra atemorida per una forta pressió policial, que es compra i ven fora de tota regulació... Aquest és el marc que garanteixen lleis com les d'estrangeria, que converteixen els i les treballadores en perseguides tractades com a delinqüents.

És des d'aquesta òptica que la nova reforma s'ha d'inscriure en la situació concreta del món laboral, és a dir, en la crisi. Curiosament, el flux migratori s'ha començat a contenir per un fet decisiu, la possibilitat o no de trobar una feina, l'objectiu al qual els i les treballadores immigrants aboquen tot el que

tenen, inclosa la vida, en el viatge. Així doncs, la reforma de la Llei mira més cap als i les immigrades que ja són aquí que els i les que, suposadament, vindrien massivament. Els i les immigrades han estat les primeres víctimes de la crisi, centenars de milers han vist caure els seus llocs de treball, i quasi sense fer soroll. Ningú no ha aixecat el dit per denunciar el patiment del sector més explotat de la classe obrera i oposar-s'hi. Les direccions sindicals majoritàries estan d'esquenes als i les treballadores immigrades. En aquest sentit, les crisis de la construcció, per exemple, s'han fet notòries per les fallides empresarials de grans immobiliàries i no pas pel drama terrible de molts/es treballadors/es abocats/des a una situació desesperada, i, encara menys, per intents de les direccions sindicals de mobilitzar aquests treballadors i treballadores. No s'ha viscut de la mateixa manera en altres sectors de treballadors/es autòctons, encara que a un altre nivell la política de la patronal i de les direccions sindicals ha estat acceptar la divisió entre fixos/es i precaris/àries, entre joves i vells/es (escales salarials), i tantes altres.

**Cal entendre que
si passa la
reforma de la Llei
... s'empitjoren
les condicions
laborals de tots i
totes.**

El PSOE vol convertir els i les treballadores immigrades en caps de turc de la crisi. Per això dirigeixen tota la pressió sobre ells i elles i, en aquesta tasca hi destaca el ministre de Treball, Corbacho. La burgesia i el govern, al seu servei, volen imposar una política de divisió entre treballadors/es, a fi que ens discutim per qui té més dret a una feina, un subsidi o un servei públic, en comptes d'unir-nos per enfrontar-nos a la patronal

que tanca les empreses o la política del govern que retalla subsidis i serveis públics. Caure en aquest parany és desastrós per tota la classe obrera, sigui autòctona o immigrada.

Abandonades per les organitzacions pròpies dels i les treballadores, la tendència dels i les treballadores immigrades és buscar refugi entre la gent del seu país d'origen, formant associacions que no deixen de ser guetos aïllats de la població i la classe treballadora autòctona. La divisió està servida.

Només des d'una política d'unitat de classe i mobilització es pot revertir la situació i els elements de divisió i enfrontament que ja són presents en sectors de treballadors/es colpejats/des per la crisi. Comprendre que l'enemic que tenim davant no són ni els i les treballadores immigrades ni les precàries, que cal unir-nos tots i totes per fer front la patronal i el govern. Cal, per tant, obrir les portes dels sindicats als i les treballadores immigrades, i aquesta tasca d'unificar la classe obrera com a tal no es pot substituir ni amb associacions ni amb festes multiculturals. I la responsabilitat és, en primer lloc, de les organitzacions sindicals i dels i les treballadores que encara conserven condicions laborals millors. És entendre que si passa la reforma de la Llei i s'empitjoren les condicions dels i les immigrades, de retruc, s'empitjoren les condicions laborals de tots i totes. Per això hem d'aturar tots i totes plegades la reforma i continuar la lluita per fer caure la Llei d'estrangeria.

8 d'octubre de 2009

LI

Després dels rescats milionaris als bancs...

Més impostos per als treballadors i treballadores

Warren Buffett, el tercer major milionari del món va declarar en un discurs que ell, que havia guanyat 46 milions de dòlars en un any, pagava el 17,7% en impostos (als EUA) mentre que la seva secretària, que havia guanyat 60.000 dòlars el mateix any pagava el 30%.

A l'Estat espanyol els i les treballadores i pensionistes continuen declarant ingressos superiors que els empresaris i professionals liberals, pel frau fiscal d'aquests darrers. Però el frau és avalat pel mateix Estat, que permet no pagar impostos a les grans fortunes. A l'Estat espanyol el PIB per càpita és igual al 93% de la mitjana de la Unió Europea-15. En canvi, la despesa pública social és només del 65% de la mitjana de la UE-15. O sigui, l'Estat espanyol té més desigualtat que els països del seu entorn a la UE, però ni els impostos ni la despesa pública ni la crisi van en el sentit de reduir aquesta desigualtat.

Els canvis fiscals que proposa el govern són:

1.- Eliminar la deducció de 400 euros a l'IRPF que, com que és lineal (excepte per les rendes molt baixes), era regressiva.

2.- Pujada de l'IVA del 16% al 18% el juliol de 2010, i el tipus reduït del 7% al 8%. Molt regressiu perquè afecta el consum, que en les rendes baixes és una proporció gran dels diners, i en les grans fortunes és una proporció petitíssima.

3.- Pujada de l'impost a les rendes de l'estalvi del 18% al 19% en els primers 6.000 euros i els altres al 21%. Com que es mantenen les SICAV (falsos fons d'inversió amb testaferrons -falsos inversors- i que tributen a l'1%, només aptes per les grans fortunes i en les quals hi ha 25.000 milions d'euros), i com que Zapatero va eliminar, abans, l'impost del Patrimoni -en què el

40% de la recaptació la pagaven els patrimonis majors d'un milió d'euros- ens trobem davant d'una mesura per aparentar que s'augmenta la tributació als que tenen més diners.

Fa un any, Díez Ferran, president de la patronal espanyola CEOE, advocava a favor d'un parèntesi en l'economia de mercat. Demanava operacions de rescat de les empreses per part de diners públics: socialització de pèrdues. Ara que bancs i caixes s'han empassat ja 150.000 milions d'euros en ajudes (igual al 93% de la recaptació de l'Estat prevista pel 2009) i 100.000 milions en avals, després de tallar el crèdit als treballadors/es i a l'economia productiva, i d'algunes perles com la jubilació del segon càrrec del BBVA -que en total s'endurà més de 50 milions d'euros- ara els bancs i caixes escometen una onada d'acomiadaments que pot arribar a desenes de milers de treballadors i treballadores.

Ara mateix el govern preveu ingressar, fins a finals de 2009, 160.753 milions d'euros en total per tot l'any 2009, 42.000 milions menys (un 21%) dels previstos en els pressupostos elaborats per Solbes. La previsió de recaptació per la pujada d'impostos és de 10.950 milions, però no pas el 2009, perquè la pujada de l'IVA es farà efectiva el juliol de 2010. Compareu aquestes quantitats amb les ajudes a la banca (i hi ha altres ajudes per altres patronals). Amb la pujada d'impostos, sobre les espatlles dels treballadors i treballadores, no n'hi ha prou ni de bon tros per quadrar l'immens transvasament de diners del sector públic al privat, i, per altra banda, el sector privat no ha pas solucionat els seus problemes amb aquest primer lliurament. La comparació adequada seria que s'ha començat a fer una transfusió, però que la transfusió no duu el

camí d'aturar-se en unes quantitats que siguin segures per al donant (i els donants som els treballadors i treballadores que perdem llocs de treball i diners públics). Encara que s'utilitzi el recurs de dividir els diners públics que falten entre dèficit anual i deute a pagar en diversos anys, i suposadament hi hagi marge per endeutar-se, no està gens clar que l'economia espanyola generi en els pròxims anys la riquesa suficient per pagar el deute públic, el privat i la part del privat que s'endossa perquè paguin els diners públics.

A part de l'augment dels impostos a la classe treballadora i que la burgesia continua escapant als impostos de manera legal i il·legal, els treballadors i treballadores hauríem de lluitar per parar altres formes de fer-nos pagar la crisi: els «rescats» a la patronal amb diners públics, els acomiadaments, la reducció de serveis públics, les reformes laborals i les rebaixes salarials. Els impostos poden pagar-se pel consum, per les rendes de treball i capital i pel patrimoni. Als treballadors/es, ens interessa que paguin els patrimonis de manera progressiva (més percentatge com més grans siguin), les rendes de capital i treball també de forma progressiva (augmentant els pagaments de les rendes altes) i el consum dels béns i serveis considerats essencials han d'estar exempts de l'IVA. Però no ens enganyem: canviar la correlació de forces serà el resultat de la lluita i la pressió dels i les treballadores. La lluita sindical i política dels treballadors/es no va contra l'economia: va contra els beneficis de la burgesia, que és diferent. Aquests beneficis que ara es troben en els patrimonis privats, una vegada descapitalitzades les empreses, i que engreixem amb ajudes milionàries de diners públics. És això el que s'ha de tocar.

Víctor Messegue

Parlant dels serveis socials

No es política social, és privatització!

L'anomenat «quart pilar de la societat del benestar», a això es va elevar l'any 2007, neix enmig de les misèries d'un estat del benestar en reculada, amb una tardana assimilació pública de la crisi econòmica que afecta d'una manera aclaparadora els i les treballadores i els sectors de població més desfavorits del nostre país. Unes lleis que neixen amb el compromís de la universalització d'uns serveis, els socials, que fins ara es pressupostaven especialment per a la població en risc d'exclusió. La universalització suposa el dret de tota la ciutadania a l'atenció des dels serveis socials, requereix uns pressupostos molt superiors als anteriors per garantir els recursos humans que atenguin més població que acudirà als serveis socials i, especialment, es crea una altra Llei, «la de la dependència» que ha de garantir el benestar de les persones amb graus de dependència, a partir d'un pla individual d'assistència.

Avui, l'administració no facilita, per aplicar les lleis de serveis socials i de la dependència, els recursos necessaris ni humans ni per atendre o pal·liar les necessitats bàsiques d'un nombre més gran de treballadors i treballadores demandants, que són el producte d'una crisi econòmica que du milers de treballadors/es a situacions de precarietat extrema o indigència quan se'ls acaba l'atur sense cap perspectiva laboral i sense prestacions o perden l'habitatge perquè no tenen ingressos econòmics que els permetin pagar la hipoteca o el lloguer, etc

El govern –tal com podem sentir o contemplar– tampoc no compleix els terminis compromesos per respondre les sol·licituds i garantir en un termini breu l'atenció a les persones.

Som testimonis d'aquesta situació, mentre el Govern infla amb ajudes a la banca i les empreses que no tenen cap problema, o que al cap de quatre dies tornen a plantejar un altre ERO o el tancament.

Evidentment els seus directius no formen mai part de les cues de l'INEM o dels serveis socials, perquè la seva taxa de beneficis és molt elevada a costa de desmantellar les empreses i d'enviar al pacte de la fam milers de treballadors/es.

A aquesta situació de destrucció de les forces productives a l'Estat espanyol, s'afegeix des de fa un temps la destrucció dels serveis públics. Abans el PP i avui «l'anomenada socialdemocràcia» del PSOE des del govern central, però també amb les execucions concretes de la política privatitzadora per part dels governs autonòmics o locals. Pel que fa als serveis socials, les lleis de serveis socials i de la dependència, obren el meló perquè les empreses privades prestin els serveis. Per tant, ara les grans multinacionals d'aquest país poden treure benefici de les necessitats bàsiques de la població a través de contractes amb les administracions (que es financen majoritàriament amb els impostos que paguen els i les treballadores).

En aquest camí d'anar destruint el que és públic, omplen les arquitectures capitalistes amb els recursos públics, subcontractant per fer feines que pertocquen a l'administració amb empreses amb convenis col·lectius de mínims, molt per sota dels de la pròpia Administració. O creen formes de gestió que faciliten el projecte privatitzador desvinculant-se cada vegada més de la gestió directa amb Organismes Autònoms, que, dreta llei, no són empreses privades, però que tenen potestat per decidir subcontractacions sense cap o amb un control públic mínim. L'experiència ens demostra, a més, que poden ser i han estat l'avantsala d'entitats públiques empresarials (EPE) -Parcs i jardins n'és un exemple- amb la possibilitat de crear una plantilla laboral pròpia sense garanties de tornar a l'Administració corresponent en cas de dissolució.

Aquest és el cas dels serveis socials de l'Ajuntament de Barcelona, que ha creat l'IMSS -Institut Municipal de Serveis Socials- que gestiona els Centres de serveis socials. IC és responsable i corresponsable d'aquesta política privatitzadora, amb la regidoria d'Acció Social i Ciutadania, com temps enrere va ser-ho del projecte de Parcs i jardins

Marga Olalla

Catalunya

Referèndums per la independència

El referèndum per la independència de Catalunya celebrat a Arenys de Munt el 13 de setembre, va comptar amb una participació del 41% - superior a les darreres eleccions europees, que va ser del 35'1%- i una resposta del 96% dels vots emesos a favor de la independència. La primera lectura que cal fer dels resultats i de l'èxit de la convocatòria és que tota la reacció de l'Estat, del Govern, del PP i del PSOE i la provocació de la Falange -que va comptar amb la complicitat del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya- havien actuat com un efecte boomerang. El referèndum popular -com altres que s'han fet- podia haver passat sense més i, de ben segur, amb molta menys participació, però la reacció histèrica dels poders fàctics de l'Estat van provocar una ràbia popular que s'expressà el 13 en un acte de participació i reafirmació. No només van parlar les urnes, sinó que tot el dia el centre d'Arenys de Munt va estar ple de milers de simpatitzants arribats de tot Catalunya que volien donar suport al referèndum. La manifestació de la Falange va quedar en no més de 60 o 70 feixistes voltats d'un enorme cordó de protecció policial i a la vegada amb centenars o milers de militants independentistes.

El resultat va tenir novament transcendència, Zapatero es va haver de pronunciar i alguns sectors del PP propers a Aznar i del propi exèrcit recordaven que les forces armades hi són per defensar la unitat d'Espanya. ¿Per què aquesta reacció desproporcionada del Govern i l'Estat davant de la iniciativa popular? Des del control del govern basc de Patxi López han desfermat

una croada sense treva de prohibicions a tort i a dret, i aquesta inèrcia juga males passades i se'ls pot girar en contra.

Es multipliquen les iniciatives

La iniciativa d'Arenys no formava part de cap campanya política d'un partit concret sinó d'una Plataforma popular constituïda al poble. És quan el referèndum passa a primera plana dels diaris que els partits van prenent posició. Però és després, amb l'èxit del referèndum, que CiU, ERC i la CUP estenen a molts ajuntaments la iniciativa d'impulsar referèndums. En aquest moment 71 municipis ja ho han decidit i 45 més han de decidir-ho properament. Les iniciatives presentades als plens municipals han forçat respostes variades per part del PSC i d'IC, que han votat de vegades a favor i altres en contra o s'han abstingut. La lectura és clara: és el procés de radicalització que va començar des de baix el que arrossega a CiU i ERC.

El 3 d'octubre, a la localitat de Caldes de Montbui, la reunió de la plataforma d'electes Decidim.cat, que controlen principalment CiU i ERC, va decidir prendre la iniciativa de les consultes amb un text - semblant al d'Arenys- però amb les dates per realitzar les consultes: 12 de desembre, 28 de febrer i 25 d'abril. Aquesta irrupció de les principals forces polítiques, però, ha provocat tensions amb el moviment de plataformes populars que es va engegar Arenys agrupats en la Plataforma de Consultes per la Independència, que ja havia pres l'acord de fixar les properes consultes el 13 de desembre.

Tots aquests moviments de cara als referèndums per part de CiU i ERC tenen l'objectiu de capitalitzar uns vots per les autonòmiques que estan a un any vista, si no hi ha avançament. També en aquests sentit s'afanya Carretero per presentar Reagrupament i anunciar la seva participació a les eleccions amb un perfil molt definit per l'independentisme de dretes, per això no és casual que proposi Laporta, president del F.C. Barcelona i empresari, com a cap de llista. Òbviament aquest nou partit pre- ocupa ERC però també a CiU, que tem que un sector vegi amb bons ulls Reagrupament i els forci a endurir, també, el discurs sobiranista. Però malgrat aquests interessos i tensions creades, el procés obre una esclatxa real i que pot ser important en la lluita pel dret a l'autodeterminació que nega la constitució monàrquica.

¿Què està passant dins de la burgesia catalana, que sempre ha estat -amb Pujol al capdavant- un pilar segur del règim monàrquic?

Que hi hagi una radicalització d'una part de la burgesia davant de Madrid té moltes semblances amb el procés viscut a Euskadi amb un sector del PNB encapçalat per Arzallus i Ibarretxe, convençut que la voluntat de la burgesia central i l'estat, aleshores darrera del PP i el Govern d'Aznar, era reduir substancialment el poder polític i econòmic (cas BBVA, Iberdrola) de la burgesia basca i que, sense ser independentistes, calia tenir una posició molt més dura i sovint populista. Però aquest sector va perdre la direcció del PNB a mans d'un altre sector que continua defensant que cal moderació i que no hi ha cap més camí que acceptar i cercar l'acord amb el PSOE. Un exemple d'aquest segon sector que avui dirigeix el partit el tenim ara mateix pactant els PGE amb el PSOE a canvi que els deixin les diputacions. Aquest debat també hi va ser en el mateix període en la burgesia catalana, però ara pren formes polítiques.

Un nou front que dona oxigen a Euskadi

La nova situació a Catalunya ajuda a trencar l'aïllament del poble basc. Precisament quan el Govern, amb el Pacte PSOE-PP, controla el Govern Basc i es llença a una repressió més profunda, aleshores al Govern i l'Estat se'ls obre un altre front a Catalunya, que havia estat controlat molts anys, primer per CiU. I els mateixos arguments que avui serveixen per la repressió indiscriminada a Euskadi justificats per la lluita contra la «violència d'ETA», no són igualment aplicables a Catalunya.

El moviment pels referèndums encara posa més tensió davant de

la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut i limita encara més la capacitat de maniobra dels partits catalans. La paràlització per tres anys del Tribunal no és tant per les diferències internes entre el sector proper al PP i al PSOE -que n'hi ha-, sinó per la por a les reaccions que es poden provocar en certa manera sigui quin sigui el seu veredict. Després de 3 anys de deliberacions sembla clar que retallada n'hi ha d'haver, més gran o més petita, perquè dir tres anys després que tot està bé també seria un escàndol. I aquesta retallada precipita un nou enfrontament amb la decisió del poble de Catalunya i posa contra les cordes el fràgil govern tripartit, i molt probablement precipitarà la crisi de govern i l'avançament electoral. Però la crisi que obre s'estén al Govern Zapatero, que fa equilibris per mantenir el seu Govern en minoria parlamentària. No només perquè difícilment facilita rebre dels sectors nacionalistes catalans els vots que necessita, sinó també perquè va ser el Govern Zapatero qui va impulsar la ronda de reformes estatutàries com a solució per retrobar un acord entre la burgesia central i les perifèriques que Aznar havia destrossat, i seria aquest projecte estrella el que s'enfonsaria si el Constitucional qüestiona l'Estatut, que a la vegada ha fet de model de moltes altres reformes. Dubtem que el Constitucional pugui trobar un punt intermedi que no provoqui crisi política.

La clau: la classe obrera catalana

Però la clau de Catalunya i que el dret a l'autodeterminació contra l'estat es pugui aconseguir resideix en la classe obrera catalana.

La nostra posició

Des de LI considerem positiu el moviment que s'ha engegat, malgrat que reconeixem que una part està dirigida per sectors de la burgesia catalana contra la qual lluitem dia a dia en moltes fàbriques i empreses: podem, doncs, colpejar junts, però caminarem separats. Al LI 97, sota el títol «Internacionalisme i lluita dels pobles», defensàvem el perquè de la unitat necessària de treballadors/es i pobles pel dret d'autodeterminació. També dèiem que el nostre projecte és el d'una Federació de Repúbliques Socialistes. És a dir, volem una República Catalana que conservi íntegre el dret d'autodeterminació, però des d'aquesta posició de sobirania nacional i afirmació plena dels drets, volem la més àmplia unitat entre treballadors/es i pobles sota aquestes noves condicions d'igualtat. Caminar cap aquesta nova relació entre pobles és impossible sota aquest estat monàrquic, per la qual cosa nosaltres, que som internacionalistes i no independentistes, no dubtem a participar en les iniciatives amb una ferma campanya pel vot pel sí a la independència d'aquest estat monàrquic.

Demogràficament, perquè el cinturó industrial de Barcelona aplega més de 4 milions d'habitants dels 7 total i, a més, pel pes polític i econòmic decisiu que té. La conformació dels mateixos ajuntaments –amb molt de pes del PSC i en menor mesura d'IC- són determinants perquè no s'hagin aprovat mocions per fer el referèndum, però a la vegada la qüestió no és només si es fa o no el referèndum sinó que en aquests pobles industrials hi ha una separació real entre treballadors/es i lluita pels drets nacionals.

Hom podria explicar que aquesta realitat té una base demogràfica, per l'origen de gran part de la classe obrera catalana. Però ni abans era així a Catalunya ni aquest mateix fenomen s'expressa igual a Euskadi. Les manifestacions per les reivindicacions nacionals de l'11 de setembre al final del franquisme les omplien molts treballadors/es que amb molta dificultat entenien el català, però no dubtaven a defensar el dret nacional de la terra en què treballaven, lluita obrera i lluita pels drets dels pobles anaven juntes.

Però tampoc l'origen explica mecànicament la posició més propera a la defensa del dret d'autodeterminació. La composició i l'origen de la classe obrera basca no és diferent de la catalana, la major part prové d'altres llocs de l'estat, però a diferència de Catalunya, una majoria d'obrers/es bascos/ques avui està representada sindicalment per dos sindicats que es pronuncien pel dret a l'autodeterminació: LAB i ELA. La diferència, per tant, no és –o no és només- l'origen sinó el procés polític de les direccions: a Catalunya sobretot el PSUC, i el PSC en menor mesura, eren la referència de la lluita obrera però també pels drets nacionals; i ells van imposar el règim monàrquic i amb ell el centralisme. La debilitat, sobretot del PC, a Euskadi va deixar espai al moviment abertzale i, sobre un col·lectiu de treballadors/es no gaire diferent d'origen, avui ha produït un esquema diferent.

La passivitat davant la defensa dels drets nacionals de la nació catalana, i també les reaccions contràries -que també n'hi ha- no són espontànies, són el resultat de la transició i la política de partits com el PSUC i el PSC i dels sindicats majoritaris CCOO i UGT.

Avui és urgent aturar aquesta separació que avança entre la radicalització de sectors populars. Però si en el procés actual en què es comencen a radicalitzar sectors populars catalans (Arenys) la divisió continua, les conseqüències dels enfrontaments poden tenir funestes conseqüències per la lluita obrera i també nacional.

Josep Lluís del Alcázar

OPEL-Saragossa

El Pla de Magna deixa sense futur 7.500 llocs de treball directes –i uns quants milers més d'indirectes

La Secció Sindical de CGT a General Motors España SLU, felicita els treballadors que finalment van secundar la Vaga de 4 hores convocada pel sindicat, així com als participants de l'Assemblea General.

Lamentem profundament que la resta de treballadors romangui "en silenci" mentre s'està negociant el seu futur a esquenes seves. És desitjable la "unitat d'acció", però no pas per diluir responsabilitats quan sobre la taula, dins del Pla de MAGNA, segueixen havent-hi més de mil acomiadaments i l'única cosa que es busca és una justificació política per a signar-los. Per aquesta central sindical no hi ha cap variació important en els plans de MAGNA, per la qual cosa segueix sense haver-hi futur pels 7.500 llocs de treball directes de GM España ni pels milers que ocupen a la indústria auxiliar en aquesta Comunitat Autònoma.

Els assistents a l'Assemblea vam celebrar que tot i ésser «aparentment tan pocs» els que van parar de treballar, GM hagi deixat de produir 700 unitats durant el dia i hagi tingut parades les línies de producció durant 2 hores al Meriva i 4 hores la línia del Corsa.

CGT es va comprometre que durant aquest procés mantindrà obertes les seves assemblees a tots els treballadors que ho desitgin i anuncia una nova convocatòria d'Assemblea pel dia 24 d'octubre, sense descartar noves mobilitzacions.

D'altra banda el Sindicat anuncia la interposició d'una demanda per conflicte Col·lectiu contra GM per la imposició unilateral d'uns serveis mínims completament desproporcionats, de fins a un terç més que en ocasions anterior.

Per acabar, i després de la denúncia en solitari del propi Sindicat, avui hem tingut coneixement de la imposició d'una sanció greu, en grau màxim, per un import de 6250 Euros a GM España per part de la DGA, a causa de la ingent quantitat d'hores extraordinàries realitzades al llarg de l'any 2008, coincidint amb l'aplicació del primer Expedient de Regulació d'Ocupació (95/2008).

*Nota de premsa
Secció Sindical de CGT de GM-Espanya
CGT-Aragó
7/10/09.*

Més efectes de la reestructuració privatizadora al sector aeri

Vaga de fam dels treballadors de passarel·les a l'aeroport de Gran Canària

Els treballadors de les passarel·les telescòpiques (fingers) de l'aeroport de Gran Canària ja duen més de deu dies en vaga de fam davant de la terminal de sortides comunitàries. Exigeixen la reincorporació als seus llocs de treball, dels quals van ser acomiadats després que AENA tragués el servei a concurs i l'empresa adjudicatària decidís no subrogar els seus contractes. Els treballadors, que fa més de 25 anys que hi treballen, asseguren que el plec de condicions per a la prestació del servei, que depèn d'AENA i que va ser adjudicat a la UTE Moncobra, estableix l'obligatorietat de subrogació dels treballadors que hi prestaven el servei. No obstant això, «han contractat l'empresa amb un pressupost per sota del cost del servei i ara falten 250.000 euros per mantenir-nos en els nostres llocs de treball».

Com en molts casos d'EROs i reestructuracions en altres sectors, la UTE adjudicatària ha optat per prescindir dels 21 treballadors indefinits, en lloc de subrogar els contractes, per compensar una part d'aquests diners que AENA ha retallat. Els treballadors cobraven un sou entorn dels 1.200 euros, i els que els substituïran en cobren uns 700 i sense millores socials. Unes condicions que els treballadors en lluita qualifiquen, amb tota la raó, de «precàries» i que podrien, a més, estar posant en perill la seguretat de l'embarcament de passatgers a l'aeroport. El divendres 2 d'octubre un vol amb destinació a Anglaterra es va haver de cancel·lar a causa de un accident amb una de les passarel·les. Els passatgers van haver d'esperar un dia per poder marxar de l'illa i el cost de la

reparació de l'aparell podria superar els 100.000 euros, al qual la companyia haurà de sumar els costos del retard i la pèrdua de connexions (Canariasaldia.com).

Els treballadors asseguren que cap responsable d'AENA ha donat senyals de vida, ni per comprovar la salut dels treballadors en vaga de fam, ni per interessar-se pel conflicte. S'han posat en contacte tant amb la Delegació del Govern, de qui depèn directament AENA, com amb el president del Cabildo, José Miguel Pérez, «com a membre del Partit Socialista que governa a Espanya», sense obtenir cap resultat.

El problema d'un conflicte així és que o els treballadors d'AENA i de les altres empreses aeronàutiques i aeroportuàries comencen a donar-los suport, i a mobilitzar-se, o la situació serà cada vegada pitjor, els companys es desgastaran i acabaran per perdre la feina, consolidant així la seva substitució per treballadors precaris. No valen les declaracions de suport generals o les bones intencions. Cal unir les forces de tots els treballadors i treballadores perquè aquestes situacions tan generalitzades desapareguin d'una vegada. I no serà fàcil, perquè són el resultat de la política de desmantellament dels serveis públics de la qual AENA és un instrument més, i no pas petit, per fomentar el benefici dels especuladors, que només se senten atrets cap als aeroports per la flaire dels diners que poden guanyar i no

pas la «vocació de servei» o les «garanties de seguretat» que falsament pregonen. I perquè aquesta política compta amb el vistiplau –o amb el silenci còmplice– de les direccions sindicals majoritàries de CCOO, UGT i USO en les grans empreses del sector, com per exemple AENA.

Aquesta lluita és un episodi més en el camí que els treballadors i treballadores del sector aeri tenim davant fins que la nostra mobilització unitària, juntament amb la resta dels

treballadors i treballadores, derroti l'actual política de convertir els béns públics en negocis privats a costa de la qualitat dels serveis i fent sortir gran part dels beneficis de la sobreexplotació dels treballadors/es mitjançant la precarització dels llocs de treball i les condicions laborals.

Tot el suport als companys dels fingers de Gran Canària!

No a la precarització dels serveis aeroportuaris i dels seus treballadors i treballadores!

Aturem la política de privatitzacions en el sector aeri!

Luca Gómez

Buscant caps de turc

El Congrés ha començat a debatre l'enèsima reforma de la Llei d'estrangeria (la quarta, en els darrers vuit anys), proposada pel govern del PSOE, que restringeix encara més els drets dels i les treballadores estrangeres i en dificulta la regularització. En plena crisi, el govern llança dos missatges: «amb la crisi no podem permetre l'entrada de més persones immigrants» i «la feina i els serveis públics són primer per als i les espanyoles». La contrareforma de la Llei empitjora en molts aspectes la norma vigent del PP, i fomenta des del Govern la idea que «vénen a prendre'ns el que és nostre», amb l'objectiu de dividir i enfrontar els i les treballadores, i fer que la crisi la paguin els i les immigrants en lloc dels seus responsables.

En la línia de la Directiva del retorn de la UE, el projecte del PSOE, com les reformes impulsades per Sarkozy i Berlusconi, són exemples clars de racisme institucional sota la cobertura de destinar la feina als i les ciutadanes de la UE i expulsar la immigració. Simultàniament els diversos governs impulsen el saqueig de matèries primeres als països del Sud, i són responsables de les crisis econòmiques i ecològiques que obliguen milions de persones a abandonar casa seva. Als governs no els preocupa l'ocupació de la classe obrera «autòctona». Si fos així, encararien programes enèrgics de repartiment del treball i socialització de la riquesa. El que els preocupa és l'enfrontament amb la classe obrera (autòctona i immigrada) i ens prefereixen dividits/des i enfrontats/des que no pas units/des. Mentre l'Estat aplica un estat d'excepció a una part de la classe obrera amb camps de concentració, ens de-

biliten a tots/es en la lluita de classes.

L'ERO més gran

Els treballadors i les treballadores immigrades són el sector de la classe més afectat per la crisi. Són un de cada tres aturats/des segons l'EPA i la seva taxa d'atur és gairebé el doble (28%) que la de les persones nascudes a l'Estat espanyol. L'atur és per aquests companys i companyes una doble condemna,

Aturem la REFORMA de la LLEI de ESTRANGERIA

Les mesures de la Contrareforma del PSOE

- **Difícultar el reagrupament.** Per reagrupar la família cal tenir 5 anys de residència legal, quan fins ara n'hi havia prou amb un any de residència. D'altra banda només es poden portar els pares/mares si tenen més de 65 anys i si es demostra que són dependents (sense aquesta limitació, l'any passat a tot l'Estat van arribar reagrupats/des 450 pares i mares d'immigrades). A l'hora de demostrar que es disposa de recursos per acollir els i les familiars reagrupades (fills/es o parella) no es poden comptar les prestacions socials: pensem per exemple en el cas d'un treballador/a que hagi patit un accident laboral greu i rebi una pensió, no pot acollir la seva família.

- **Treballar, més difícil.** La parella i els fills i filles majors de 16 anys que arribin per reagrupament tindran permís de treball. Però aquesta mesura positiva topa amb la lletra petita, que diu «Reglamentariamente podrá establecerse que durante el primero año de vigencia de su autorización, los familiares reagrupados sólo tengan acceso a las ocupaciones consideradas deficitarias en mando de obra según la situación nacional de empleo.» A més, els permisos de treball estaran limitats per sector i per província.

- **Més repressió.** Ampliació d'empresonament en Centres d'Internament de fins a 60 dies prorrogables pel sol fet de no tenir papers, que constitueix només una falta administrativa. Criminalització de la solidaritat amb multes pels que ajudin treballadors/es sense papers. Més dificultats per accedir a l'assistència jurídica gratuïta. Hi ha un règim sancionador paral·lel més dur per les persones immigrants, cosa que trenca el principi jurídic de la igualtat de tracte.

Restricció de drets. Tot i que el Tribunal Constitucional va declarar l'educació com un dret universal, la Llei segueix mantenint que els i les sense papers majors de 18 anys no tenen dret a l'educació postobligatòria (FP, batxillerats, idiomes, TIC, etc.). En matèria de vivenda només podran accedir als ajuts públics els/les que tinguin més de cinc anys de residència. Amb la restricció de l'empadronament als/les que tinguin papers, també queda limitat de fet el dret a l'assistència sanitària i a prestacions socials bàsiques.

de la crisi

ja que per molts/es pot suposar tornar a la il·legalitat si, a l'hora de renovar els papers, no han cotitzat prou temps. A més es calcula que hi ha, com a mínim, 900.000 treballadors/es sense papers¹, sotmesos/es a una sobreexplotació brutal.

L'arribada d'un flux important de treballadors/es des de l'any 2000 va venir a omplir un buit de mà d'obra, ocupant les feines que els d'aquí rebutjaven. El govern, la patronal, les ONG i les direccions sindicals majoritàries van generalitzar aleshores el discurs que la immigració era necessària des d'un punt de vista econòmic i que era «rendible» (finançament de la Seguretat Social, mà d'obra pel boom de la construcció...) Ara, amb la crisi, el discurs s'ha girat cap a «aquí no hi ha feina per tothom, ja podeu marxar».

La campanya per capitalitzar l'atur i retornar al país d'origen, renunciant al permís de residència i treball durant 3 anys (mesura estrella de Corbacho), no ha servit per reduir significativament el nombre d'aturats/des, sinó per estendre entre la classe treballadora el missatge que l'immigrant sobra, que se n'ha d'anar, perquè, ara sí, està plantejada la competència pel lloc de treball. Cada dia pren més força la imatge dels i les immigrades aturades i torna el discurs del col·lapse dels serveis públics i el monopoli dels ajuts socials (que no és causat per la immigració, sinó per les contínues retallades i privatitzacions).

L'altra deslocalització

Zapatero segueix les passes de Berlusconi i de Sarkozy, en la línia de l'Europa-fortalesa, que busca condemnar els i les

No hi ha cap llei d'estrangeria justa

L'anunci d'un enduriment de la Llei d'estrangeria ha portat alguns sectors del moviment a limitar-se a la lluita contra la reforma, oblidant el problema de fons: l'existència de lleis que donen i prenen drets en funció de l'origen. Aquesta reforma s'ha d'aturar, però la lluita ens ha de servir per anar més enllà. Qualsevol llei d'estrangeria que no parteixi de la igualtat de drets és un atac al conjunt de la classe treballadora, perquè permet generar una bossa de mà d'obra sotmesa a condicions pitjors, a la qual la patronal podrà recórrer per pressionar a la baixa les condicions de tothom. A més, cap llei d'estrangeria ha servit per tallar el moviment de la gent arreu del món buscant condicions més dignes, que supera totes les barreres. I, si això fos possible, tampoc no ho podríem acceptar, més encara quan estem a la banda del món d'on neix la rapinya de recursos del Sud. Per als treballadors/es lluitar contra les lleis d'estrangeria no és només una qüestió de solidaritat: és un problema de defensa pròpia.

Marxa per la Igualtat de Drets

La llei d'estrangeria a l'estat espanyol ha patit diverses reformes que han obligat els immigrants a una situació cada dia més difícil. L'última proposta de reforma és una modificació racista que criminalitza als immigrants indocumentats sense que hagin comès cap delictes, sanciona a qui els ajuden i també afectarà els qui ja estan en situació regular. Volem frenar la reagrupació familiar, mentre que nosaltres tenim cura dels seus avis i portem als seus fills a l'escola. Només volem usar-nos com a mà d'obra esclava. Paguem els impostos i complim els nostres deures, però els nostres drets estan al marge de la llei. Estem vivint sota la presó de la llei d'estrangeria i no podem alliberar-nos.

Però avui sembla que ens hem despertat, estem sortint al carrer amb el suport dels catalans i espanyols per dir NO. Ja no podem continuar callant. Som persones i tenim dret a tenir drets. Formem part de la classe obrera i pertanyem a aquesta societat. Demanem igualtat de drets. No som criminals ni delinqüents. Aquest és un primer pas: una marxa a peu des de Barcelona fins a Madrid per sensibilitzar a població amb la nostra veu. La veu de la unió d'immigrants de diverses nacionalitats fa força. I espero que seguim units i lluitant contra els que pretenen deixar-nos sense drets.

La marxa, organitzada per la Federació d'Associacions d'Immigrants del Vallès (FAIV), va recollint suports pels diferents pobles i ciutats on passa i compta amb persones de catorze països. L'arribada està prevista per al proper dia 22, per participar en les mobilitzacions contra la reforma de la llei. Més informació www.faiv.org.

Com va dir el poeta Rolando Mix «La tierra es un planeta redondo, como la barriga de la naturaleza, gira, viaja al igual que quienes lo habitan. La historia va veloz, dejando atrás viejas épocas. Hay que habitar esta enorme casa, este planeta que sea hogar de todo ser humano, venga de allí o de allá, más que un vecino es un hermano»

Abderrahman Arjald

nouvingudes a la clandestinitat per generar una bossa de reserva de treballadors/es disposats/des a acceptar qualsevol preu per pressionar a la baixa les condicions de treball de tots i totes. Aquesta política és l'altra cara de la moneda de la deslocalització: s'emporten les fàbriques a països on els sous i les condicions són molt pitjors i, quan això no és possible (construcció, hostaleria, treball domèstic...), s'utilitzen els treballadors/es immigrants/des treballant a Europa en les condicions dels seus països d'origen. És el cas dels i les sense papers, però també de molts treballadors/es regularitzats/des que no tenen contracte, o dels que arriben per treballar sota el conveni del seu país d'origen, en virtut de les directives europees, generant conflictes i divisions com les vagues britàniques de febrer de 2009.

Cal una resposta de classe

Ara cal fer un esforç per contrarestar aquesta propaganda populista del govern, que pretén que siguin els i les treballadores immigrades qui pagui els plats trencats de la crisi. Reivindiquem el dret de tots els i les treballadores a moure's pel món per trobar condicions de vida i laborals més dignes. Denunciem que qualsevol llei

d'estrangeria que discrimini els i les treballadores pel seu origen no atura aquest moviment, però obre una fractura inacceptable al cor de la classe obrera, que busca el divideix i vencerà, al servei de la patronal i del govern. Llitem per la igualtat de drets i treballem per defensar el sector més explotat de la classe.

El verí de la divisió de la classe obrera és el que permet que el feixisme germi. Les divisions que avui es produeixen per origen, hi són també entre precaris/àries i fixos/es, per edats davant dels expedients de regulació, entre treballadors/es de diferents països d'una multinacional per qui es queda una producció i qui tanca i, no fa tant, es va produir per l'arribada al mercat laboral de les dones. Els pretextos de la divisió poden ser molts i la burgesia sempre els agita, perquè hi surt guanyant. La lluita de la classe obrera ha d'unir-nos si de debò volem afrontar la crisi i les seves terribles conseqüències per als i les treballadores. O ens salvem tots i totes o no se salvarà ningú.

Cristina Mas

Notes

¹ Diferència entre les dades de l'EPA i les d'afiliats a la S.Social el tercer trimestre de 2008.

Aturem la REFORMA de la LLEI de ESTRANGERIA

La Grip A i

Des de que es va identificar el nou virus del tipus A, l'anomenada «grip nova», fins el 15 de setembre han mort per la seva causa 137 persones a Europa i 3.559 arreu del món – comptabilitzades les víctimes de l'hemisferi Sud que ja han patit el primer hivern amb la nova grip. Des de mitjans de setembre ja no és possible fer el seguiment de les persones que tenen la grip A i les morts per la seva causa perquè l'OMS no les comptabilitza per separat sinó conjuntament amb les de la grip estacional.

Si tenim en compte que cada any moren només a Europa entre 40.000 i 220.000 persones a causa de la grip estacional, ens podem plantejar si la campanya informativa i sanitària que estan portant a terme les diverses autoritats s'ajusta a la necessitat derivada de la virulència del virus o si hi ha altres interessos econòmics que poden ser determinants.

La situació de les empreses farmacèutiques

Les empreses farmacèutiques estan jugant un paper molt important en tot el procés que s'ha seguit des de la declaració de l'existència d'un nou virus responsable de la grip A. Una petita anàlisi de la seva situació ens pot donar unes quantes pistes per entendre algunes de les mesures que s'estan portant a terme i declaracions de les autoritats político-sanitàries com les de la Dra. Margaret Chan, màxima responsable de l'OMS, i dels diversos ministres de sanitat.

Riquesa i poder de les grans companyies farmacèutiques.

L'extraordinari increment de poder polític i econòmic de les grans companyies farmacèutiques dels Estats Units s'inicia amb la Llei d'extensió de les patents (Llei Hatch-Waxman), que la majoria republicana de l'era Reagan va aprovar el 1984, i es va consolidar amb la creació de l'Organització Mundial del Comerç (OMC) el 1994, destinada a assegurar que la globalització no representés cap

els beneficis de les farmacèutiques

amenança als interessos del gran capital. Això comporta assegurar el seu monopoli sobre tractaments essencials per la supervivència de milions de persones i condemnar a la mort als i les que no poden accedir-hi per manca de recursos. Com a cas més rellevant, pel nombre de víctimes, la medicació per tractar la SIDA, una de les pitjors epidèmies: més de 30 dels 40 milions de persones afectades pel virus viuen a l'Àfrica i no tenen accés a la medicació.

Els marges bruts d'aquesta indústria són del 70 al 90% i la seva taxa de benefici és la més elevada de totes (segons la revista Fortune, l'any 2000 va ser del 18,6% davant del 15,8% dels bancs comercials).

Als EUA, els grups de pressió són molt influents i determinen, en moltes ocasions, decisions i acords polítics. El lobby de les companyies farmacèutiques (la PhRMA) comptava l'any 2000 amb 297 llobbistes professionals, és a dir, un per cada dos congressistes. El 2002 la PhRMA va finançar la feina de 675 llobbistes, cosa que significa que Washington hi treballaven més promotors dels interessos de les companyies farmacèutiques que congressistes. Això ha fet possible que aquestes companyies hagin aconseguit condicions avantatjoses que els han permès dominar progressivament el mercat mundial: el 60% de les patents són dels EUA, en comparació amb el 20% de la Unió Europea.

Crisi actual de les companyies farmacèutiques

La capacitat innovadora de les grans companyies farmacèutiques ha disminuït progressivament els darrers anys. Segons constata el The Wall Street Journal, el 2003 feia més d'un any que les accions de les empreses estaven perdent valor. L'estudi prospectiu realitzat per la consultora d'IBM va concloure que «el benefici per acció que van oferir els 20 primers laboratoris mundials als seus accionistes, que durant el període 1993-98 havia

estat del 28% de mitjana, va caure al 4-5% en els cinc anys següents».

Una altra dada significativa és la freqüència i el volum de les fusions que s'han produït entre les grans companyies els darrers anys. El 2002, Pfizer es converteix en el primer laboratori mundial, amb l'11% del mercat global. Aquesta fusions tenen com a principi rector la concentració de capitals i augmentar altre cop la taxa de beneficis que s'ha perdut. Per aconseguir-ho se subordinen les línies de recerca a aquest objectiu, és a dir, es potencien les que donen més beneficis encara que no siguin les més necessàries des de la perspectiva de les necessitats sanitàries de la població.

Un altre indicador és quant estan disposats a pagar als laboratoris petits per adquirir molècules noves que han completat amb èxit la fase d'estudis preclínics, i que abans ells mateixos tenien capacitat de sintetitzar. El bienni 1994-96, era d'uns 60 milions de dòlars, i en el bienni 2000-02 aquesta xifra havia augmentat fins els 148 milions de dòlars.

Declaració de pandèmia de grip i beneficis de les grans farmacèutiques

La declaració d'una possible pandèmia, i encara més d'una pandèmia per l'OMS, estableix l'escenari necessari perquè les diverses administracions i organismes internacionals tinguin l'obligació de prendre mesures que representen una gran injecció de capital públic a la gran indústria farmacèutica. Els noticiaris dels diversos mitjans de comunicació i internet s'han convertit en el principal instrument de pressió propagandística.

Durant la primavera i estiu del 2005 els noticiaris feien el seguiment detallat del nombre de persones afectades pel virus de la grip aviar H1N5. El mes de setembre d'aquell any l'OMS va declarar que si el virus mutava podien morir 7,4 milions de persones. El novembre del mateix any George Bush va decla-

rar que només als EUA podien morir 2 milions de persones. El juny de 2006 l'OMS va declarar que s'havia produït el primer cas de transmissió entre humans de la grip aviar H1N5, que va afectar 8 persones i cap d'elles va morir; no obstant això, l'OMS va declarar una possible pandèmia de grip aviar.

La por que fa que el president dels EUA anunciï que hi haurà 2 milions de morts només als EUA exigeix una ràpida resposta que tranquil·litzi sense valorar l'impacte econòmic de la mesura. Així, ja el mes de juny del 2005 (un any abans que l'OMS declarés una possible pandèmia que mai no es va produir) Bush va anunciar que destinaria 7.100 milions de dòlars per prevenir i adquirir medicaments, dels quals 1.200 milions de dòlars estaven destinats a 20 milions de dosis de Tamiflú.

Però què hi ha darrera del Tamiflú? El Tamiflú va ser patentat per GILEAD com a medicament antiviral i comercialitzat posteriorment per Roche a canvi d'un 10% dels beneficis de les vendes. Donald Rumsfeld va presidir la companyia GILED fins el 2001, quan va ser nomenat secretari de Defensa. El Tamiflú va ser adquirit en grans quantitats per les administracions sanitàries de molts països quan l'OMS va anunciar el juliol del 2006 la probabilitat que ja s'hagués produït la transmissió entre humans de la grip aviar H1N5 i que podíem estar davant d'una pandèmia. La major part de les dosis segueixen emmagatzemades als centres hospitalaris, però malgrat això, ara se n'ha incrementat encara més l'estoc.

Però és realment eficaç el Tamiflú? Segons declaracions del Dr. Joan-Ramon Laporte, director de l'Insitut Català de Farmacologia i cap del servei de farmacologia de l'Hospital de la Vall d'Hebron de Barcelona, «els antivirals, el Tamiflú en concret, que és el que s'ha comprat aquí, no és una arma mèdica ni sanitària, ni farmacològica. Tal vegada es podria

donar a persones amb pneumònia molt greu, però és un fàrmac poc eficaç. Potser pot reduir la durada de la grip de 4,5 a 3,2 dies. És molt delicat utilitzar-lo com a preventiu de la grip per a tota la població. Els seus efectes secundaris són potencialment molt greus, digestius i neuropsiquiàtrics».

Declaració de la pandèmia de la grip A.

El virus A/H1N1 soca S-OIV, responsable de la «grip nova» ostenta el record de temps –encara no dos mesos- entre ser identificat i ser declarat responsable d'una possible pandèmia a nivell mundial.

Els primers dos casos coneguts de grip nova (virus A/H1N1 soca S-OIV) es van diagnosticar a Califòrnia el 17 d'abril de 2009.

La grip nova no és nova perquè sigui del tipus A ni tampoc perquè sigui del subtipus H1N1; l'epidèmia de grip de 1918 (l'anomenada grip espanyola i responsable la mort d'entre 25 i 50 milions de persones) va ser del tipus A/H1N1,1 i des de 1977 els virus A/H1N1 formen part de la temporada de grip de cada any, el que és nou és la soca S-OIV. A Europa, entre els anys 2007 i 2008, la grip estacional es caracteritza per l'aparició de múltiples casos produïts pel virus de la grip tipus A H1N1. A Mèxic, des de mitjans de març de 2009 apareixen casos de grip amb un quadre clínic similar als que s'havien detectat anteriorment de la grip tipus A, però, en aquests casos, poques hores després dels primers símptomes, van evolucionar a una síndrome d'insuficiència aguda respiratòria. El 23 d'abril el secretari de Salut Federal decretava la suspensió de les classes a totes les escoles de la Ciutat de Màxic i l'àrea metropolitana per evitar una propagació de virus i es recomana a la població la utilització de màscares. El 24 al matí el secretari de Salut de la ciutat va ordenar que es tanquessin

cinemes,

teatres, bars, restaurants, centres nocturns, estadis esportius... Mèxic es va convertir aquells dies en la portada de diaris i telenotícies i en boca de tothom hi havia «l'epidèmia» de la grip nova.

Una malaltia infecciosa es considera una epidèmia quan es propaga un cert temps per un país i afecta simultàniament un gran nombre de persones. El 7 de maig de 2009, a Mèxic s'havien confirmat 1204 casos i 42 morts, xifres inferiors a les de la grip estacional. Potser les xifres no són les que podíem pensar si realment es tractés d'una epidèmia, però el ressò a tots els mitjans de comunicació de cada nou cas arreu del món va permetre crear un escenari de temor generalitzat i una sensació de trobar-nos davant d'un «apocalipsi» imminent.

El 29 d'abril, la Dra. Margaret Chan va emetre un comunicat en què indicava que després d'avaluar les informacions disponibles i de consultar els experts, decidia elevar a 5 el nivell d'alerta per perill de pandèmia. Només feia 12 dies que el Centre pel Control de Malalties dels EUA havia alertat del nou virus aïllat i que aquest era el responsable de la nova grip a Mèxic i dels dos primeres casos confirmats a Califòrnia (EUA).

Segons el protocol que marca les fases, s'activa la fase 5 quan la malaltia ha desenvolupat focus autònoms en més de dos països en una mateixa regió, cosa que indica «una senyal de la imminència d'una pandèmia» i que queda molt poc temps per preparar-se per fer-li front. En aquest moment tots els països que formen part de l'OMS han d'activar de forma immediata els procediments per afrontar-la, han d'estar alerta davant de possibles brots inusuals de símptomes gripals i de pneumònies greus.

Un mes i mig més tard, l'11 de juny de 2009, la Dra. Chan va declarar la fase 6. La fase 6 és la declaració de pandèmia amb un risc imminent de propagació mundial.

La paraula «pandèmia» omple de preocupació i neguit a qui la sent, però com és podia declarar una pandèmia amb les dades que es

tenien a principis de juny? La resposta la tenim en el canvi de la seva definició per part de l'OMS el maig del 2009. Fins aleshores per declarar una pandèmia calia que morís a causa d'un agent infeccios una proporció significativa de la població; aquest requisit –que és l'únic que dóna sentit a la noció clínica de «pandèmia» i a les mesures polítiques que s'hi associen- va ser eliminat de la definició; això és el que va permetre que el 26 d'abril els EUA es declarassin en «estat d'emergència sanitària nacional» quan en tot el país només hi havia hagut 20 persones infectades per la grip nova i cap d'elles no havia mort. Declarar l'estat d'emergència permet dictar normes per actuar sobre la població.

La declaració de pandèmia va obrir la carrera per l'obtenció de la vacuna en el mínim temps possible. Ara ja està a punt de comercialitzar-se per part de diversos laboratoris, entre ells la farmacèutica suïssa Novartis. S'ha aconseguit tenir al mercat la nova vacuna minimitzant els assaigs clínics per estudiar-ne els efectes secundaris. La pressió del gran lobby farmacèutic ha aconseguit la immunitat legal dels efectes secundaris de la vacuna.

En l'entrevista al Dr Joan-Ramon Laporte a la pregunta «s'han excedit les expectatives sobre el perill de la grip A?», respon: «S'ha exagerat. Hi ha molta gent interessada en exagerar els riscos de la grip A: tots els que venen alguna cosa relacionada amb ells, des de fàrmacs fins antivirals, vacunes o màscares. L'epidermis d'això són els mitjans de comunicació. Corre massa informació no seleccionada i la gent s'ha intoxicat».

I per què s'exageraria? Perquè ens trobem davant d'una malaltia que afecta els països rics. L'OMS ha trobat en aquesta grip una forma de recuperar un protagonisme perdut, encara que és l'entitat mundial amb més autoritat moral. Fa 15 anys era l'únic organisme que actuava en política sanitària, però n'han aparegut altres amb molt més pressupost. La grip A és la seva panacea.

Anna Morelló

Raons senzilles per no vacunar-se de la grip A

No volíem entrar en el tema perquè la nostra posició davant de la vacunació de la grip sempre ha estat de rebuig total, però des del mes d'abril del 2009 s'ha abocat tanta informació als mitjans de comunicació que, finalment, les nostres ments han estat contaminades.

Per això, des de la Lliga ens hem vist en la necessitat d'elaborar un document drenador, concís i alliberador.

Recordem que la grip o «influenza» és un procés infecciós resultat de la presència de 50-60 virus (A, B, C, sincicial, rinovirus, echovirus, adenovirus, coronavirus) present durant tot l'any, que té més incidència en les estacions fredes del planeta, que es manifesta al llarg dels diversos continents, que afecta febrilment amplis grups humans apilonats, que és de baixa letalitat i que l'alta mortalitat està lligada a la fam, l'amuntegament, la solitud, la utilització indiscriminada de fàrmacs antigripals, aspirines, analgèsics, antiinflamatoris, antibiòtics, a més de la parcialment massiva vacunació antigripal.

En aquesta temporada 2009-2010 hi ha hagut un petit canvi genètic, o mutació, d'un dels virus de la grip i concretament de l'A(H1N1), típic de cada temporada, com a resultat de la combinació del virus porcí i aviar amb l'humà, sense cap altra conseqüència en la salut de les poblacions.

És més, la incidència de la grip ha estat més o menys igual però la mortalitat sí que ha estat menor a l'hemisferi sud, o austral, (l'Argentina, Xile, Austràlia, Nova Zelanda) i ho serà a l'hemisferi nord, o boreal (Europa).

Això vol dir que no hi ha hagut ni haurà una grip nova ni ha existit ni

existirà una pandèmia amb mortalitat alta.

No obstant això, sembla ser que el comportament d'aquesta grip és una mica diferent de les darreres, amb més mal de cap, dolor muscular, coïssor ocular, certa dificultat o dispnea respiratòria, crisi una mica més curta i certa preferència pels menors de 65 anys.

Pel que fa a les diverses generacions de vacunes, tant les anteriors al 2009 com les posteriors (en fabricació a marxes forçades), a més de ser ineficaces en totes les edats i estats, augmenten la

presència de virus en la comunitat i provoquen més incidència de la grip.

A més, a causa de la seva composició i de la presència d'adjuvants tòxics (thiomersal, alumini, esqualè, x-tocoferol, polisorbato, etc) causen efectes adversos freqüents (de cada 8.000 persones vacunades, 1 persona afectada greument) com són l'hemiplegia, neuritis auditiva, paràlisi (Guillain-Barré), alteracions del comportament, al·lèrgia, asma, pulmonia, insuficiència renal, miopatia o fatiga crònica i tumors.

Els antivirals, Tamiflú i Relenza, a més de la seva inutilitat, produeixen intenses resistències virals i generen efectes adversos freqüents a nivell digestiu (diarrea i hepatitis), cutani (urticària i dermatitis), circulatori (hemorràgies i retencions), respiratori (pulmonia i

asma) i neurològics (convulsions i alteracions de la conducta).

S'han comentat molt les relacions entre la situació econòmica actual i la necessitat de posar en el mercat mundial una gran quantitat de productes farmacològics nous.

Aquesta desconfiança creada al llarg d'aquests mesos entre els ciutadans, els governs i la indústria està realment fonamentada.

Ens hem de remuntar a la crisi econòmica del model actual. Des de principis del 2000, la indústria farmacològica i armamentista va començar a trobar dificultats en la venda dels seus productes. Els grans fabricadors (Bayer, Glaxo, Roche, Baxter, etc), davant de l'aturada del mercat, van decidir crear epidèmies com la pneumònia atípica (2003) i la grip aviària (2005) fent pronòstics obscurs que mai no es van complir però que van induir els governs a estimular la producció i compra de vacunes antigripals i antivirals.

El mes d'abril de 2009 es va detectar una depressió a la Borsa de les indústries farmacològiques més importants del món, que poques setmanes després es van reactivar quan els governs van decidir comprar les reserves de medicaments i promoure'n la fabricació.

És lògic que davant aquests moviments de diners els ciutadans pensem que els interessos econòmics han marcat els passos que s'han produït posteriorment.

Aquest exemple històric contemporani ens serveix per entendre com s'inventen les pandèmies i les seves solucions. Com deia Francisco Goya i Lucientes: « El Somni de la Raó produïx monstres».

Xavier Uriarte
Lliga per la Llibertat de Vacunació (LLV) web: vacunacionlibre.org
mail: info@vacunacionlibre.org
22 de setembre del 2009

GRIP A

Nova legislació sobre l'avortament i lluita per la despenalització

Avortament segur per no morir!

La llibertat de les dones per decidir sobre el nostre cos i la nostra sexualitat atempta directament contra l'ordre establert, el capitalista i el patriarcal.

El 28 de setembre de 2009, Dia Internacional per la Despenalització de l'Avortament, vam manifestar-nos a la plaça de Sant Jaume cridant pel Dret de les dones a decidir: avortament lliure i gratuït en

centres sanitaris públics. Dins de la Campanya per la despenalització de l'avortament, a l'Amèrica Llatina i el Carib les dones llatinoamericanes exigeixen: anticonceptius per prevenir i avortament segur per no morir!

SITUACIÓ REGULADA	LLEI VIGENT	AVANTPROJECTE
1) Període de lliure elecció	No n'hi ha	14 setmanes. Lliurament d'un sobre informatiu i tres dies de reflexió.
2) Edat per decidir avortar lliurement.	18 anys	16 anys
3) Si és conseqüència d'una violació	12 setmanes	Es considera dins dels altres supòsits.
4) Si hi ha risc d'anomalies fetals greus	22 setmanes, amb dictamen previ de dos especialistes	22 setmanes, amb dictamen previ de dos especialistes.
5) Greu perill per la vida o salut de la mare dins les 22 primeres setmanes	Permès amb el dictamen previ <u>d'un especialista</u>	Permès amb el dictamen previ de <u>dos especialistes.</u>
6) Greu perill per la salut o la vida de la mare, a partir de la setmana 23 fins el final	Permès, amb el dictamen d'un especialista.	Dret prohibit.
7) Anomalia fetal incompatible amb la vida del fetus	No existeix, però entraria en els supòsits dels apartats 4) i 6) d'aquesta taula	Permès durant tot l'embaràs amb el dictamen de dos especialistes
8) Fetus amb malaltia extremadament greu o incurable	No existeix, però entraria en els supòsits dels apartats 4) i 6) d'aquesta taula	Permès tots l'embaràs amb el suport d'un comitè clínic nomenat per la Comunitat Autònoma
9) Codi Penal: pena les dones que avorten fora dels supòsits permesos.	Presó de 6 a 12 mesos o multa de 6 a 24 mesos	Multa de 6 a 24 mesos
10) Codi Penal: penes a personal sanitari per produir avortament	Presó d'1 a 3 anys i inhabilitació d'1 a 6 anys	Presó d'1 a 3 anys i inhabilitació d'1 a 6 anys
11) Codi Penal: penes a personal sanitari per no lliurar el sobre informatiu o no complir el període de reflexió	No existeix aquesta figura	Multa de 6 a 12 mesos i inhabilitació de 6 mesos a dos anys
12) Accés als anticonceptius	No existeix aquesta figura	Fa referències genèriques
13) Objecció de consciència de professionals	No està regulada aquesta figura	Segueix sense regular-se
14) Formació de professionals	No existeix aquesta figura	Hi figura, però sense el marc formatiu
15) Garanties d'accés a la prestació de l'avortament	Hi és a la cartera de serveis d'atenció especialitzada, però <u>menys del 3% es realitzen a la sanitat pública</u>	Hi figura també en termes generals
16) Educació afectivo-sexual	No hi figura	S'esmenta en diversos articles sense regular mecanismes

Per la seva banda els moviments antielecció, lligats als estaments religiosos fonamentalistes, conservadors i ultraconservadors, tornen a intentar fer pressió intimidant i assetjant les dones i els i les professionals que practiquen avortaments, quan la nova Llei aprovada pel consell de ministres entrarà al Parlament.

A aquestes pressions s'hi han enfrontat grups i associacions de dones reunides, als Països Catalans i a la resta de l'Estat, en campanyes «pel dret a l'avortament», «el dret al propi cos» i «el dret a decidir». Arran de la detenció de dones i professionals que havien estat acusades de practicar avortaments fora de la Llei, s'han fet autoinculpacions: «jo també he avortat» o «jo he ajudat a avortar» (tant dones com homes).

A partir de la taula comparativa del grup «Mujeresantecongreso» entre la legislació actual sobre l'avortament i el projecte de Llei que entrarà a debat al

Parlament per ser aprovada com a Llei orgànica, en traslladem un esquema (veure pàgina anterior)

Com veiem, aquest avantprojecte de Llei no compleix les expectatives de les dones de tenir per fi la seguretat d'avortar lliurement quan ens veiem en la necessitat de fer-ho. Reflecteix la intenció, com deia la secretària d'Organització del PSOE, Leire Pajin, d'apropar-nos a Europa. Però ni de bon tros aconseguim apropar-nos a les lleis més avançades. Pel que fa al termini de lliure decisió de les dones per avortar, Holanda el té de 24 setmanes i Suècia de 18. D'altra banda, quant a la rebaixa l'edat per decidir a partir dels 16 anys (que és l'edat penal) és conseqüent que, si tenim edat per anar a la presó també l'hem de tenir per decidir avortar.

Una dada important de la Llei en vigor és que fins ara menys del 3% dels avortaments s'han practicat en els centres públics, que han de ser la garantia i la seguretat per a la vida de les dones amb pocs recursos econòmics. I el govern del PSOE, en aquest projecte de Llei, tampoc garanteix la pràctica de l'avortament en la sanitat pública perquè: 1) no regula l'objecció de consciència dels i les professionals i dels centres que han de practicar els avortaments i tampoc n'estableix els drets i deures; 2) deixa en l'ambigüitat el projecte respecte als mecanismes de finançament i burocratitza encara més els protocols i 3) no estableix el marc formatiu en drets de salut sexual ni reproductiva ni en l'especificació de la pràctica clínica de l'avortament.

És un projecte que entra al Parlament per aprovar-se com a Llei orgànica, amb la qual cosa el govern del PSOE necessitarà una àmplia majoria i molt ens temem que pacti amb el PP, un partit lligat als fonamentalistes de l'església catòlica que no dubta en minimitzar la pràctica dels abusos a menors o que ha arribat a demanar la despenalització de la violació.

Anticonceptius per prevenir!

Els fonamentalistes antiavortament també acusen les dones d'utilitzar l'avortament com a anticonceptiu. En aquest punt les dones acusem tots els governs que han tingut i tenen competències sanitàries perquè no apliquen mesures preventives de finançament públic de tots els mètodes anticonceptius. I el projecte de Llei tampoc ho fa si no és amb una **referència genèrica als anticonceptius**.

Per pal·liar les deficiències en la sanitat pública ens calen «centres

d'atenció sexual i reproductiva» propers a tota la població en general -semblants als antics centres de planificació familiar- que donin assessorament, educació sexual, atenció ginecològica i atenguin els casos d'avortament. Els reivindiquem!!

Al mercat, pagant, tenim anticonceptius que -llevat dels preservatius, tant masculí com femení- necessiten prescripció i control mèdic. A continuació en fem una relació, classificats segons si protegeixen contra la SIDA i algunes malalties de transmissió sexual (MTS).

PROTEGEIXEN de la SIDA i MTS	NO PROTEGEIXEN de la SIDA i MTS
Preservatiu	píndola
Preservatiu femení	diafragma
	esponja
	injectable
	DIU o espiral
	pegat anticonceptiu
	caputxó cervical
	anell intravaginal

Les dones volem anticonceptius dispensats per la sanitat pública per prevenir i l'avortament lliure i gratuït en centres sanitaris públics per no morir!

Carme Álvarez

La protesta social s'estén a l'Equador

Suport a les lluites de'indígenes, d'obrers, mestres i estudiants

Una nova etapa de mobilització i de lluita social de la classe treballadora i diversos moviments socials ha començat arreu del país. Obrers, camperols, indígenes, mestres, estudiants, poblacions que s'oposen a l'explotació minera i al Codi Territorial, petits comerciants, es troben en peu de lluita per oposar-se a les lleis que el govern de Correa i l'Assemblea Nacional han promulgat o es troben en tràmit per aprovar-se.

Indígenes i camperols es mobilitzen contra la Llei de l'aigua

L'aigua és un recurs vital i estratègic que, igual que els altres recursos naturals, va experimentar un procés d'acaparament i privatització durant el període neoliberal. Segons el Fòrum dels Recursos Hídrics «del consum total de l'aigua al país, el reg ocupa el 80%. D'aquest percentatge, el sistema de reg privat que representa l'1% dels beneficiaris concentra el 63% de l'aigua regada, mentre que els sistemes de reg comunitari de la població indígena i camperola que representa el 86% dels usuaris només accedeixen al 22% de l'aigua regada».

Davant d'aquesta injusta concentració el govern i la Llei no diuen res. Més aviat, l'article 73 de la Llei prioritza les aigües per lliurar a les empreses mineres. Als articles 21 de la Llei minera hi diu que es faran concessions a les empreses privades, l'art. 31 permet fer concessions a les empreses estrangeres i l'art. 36 permet concessions per un termini de 25 anys que poden ser renovables. L'art. 97 del nou projecte de Llei de l'aigua estableix que «el control i la supervisió el realitzarà l'Autoritat Única de l'Aigua». Els camperols manifesten que els canals de reg dels sistemes comunitaris els han construït ells sobre la base de

mingas i han de ser ells qui els administri. En definitiva els camperols diuen: «no volem que l'aigua estigui en mans de les mineres, petroleres, camaroneres. El que demanem és ser tinguts en compte no pas com a usuaris sinó com a administradors».

El govern ha estat radical en els discursos, però en els fets contradiu les declaracions i fins i tot la pròpia Constitució. Per exemple, ha parlat de Reforma Agrària però ha emès un mandat agrícola que només beneficia els sectors agroindustrials. Alberto Acosta, que qüestiona la Llei proposada pel govern, ha recordat que la Llei de mineria i la Llei de seguretat alimentària van ser imposades; no s'ha de permetre que la Llei de l'aigua tingui el mateixa destí -afirma. També denuncia que no hi ha cap article de la Llei nova que parli sobre la contaminació, tot i que sabem que el 75% dels rius estan contaminats.

Per aquestes i altres raons que exposen les organitzacions socials i institucions vinculades a aquest tema, el MAS considera que la preocupació i la protesta dels indígenes i camperols tenen fonaments sòlids, i fa una crida a continuar la mobilització general que va començar el 27 de setembre contra del projecte de Llei de l'aigua que ha proposat l'executiu. La CONAIE no ha de permetre que el govern els divideixi i ha de mantenir la seva tradició històrica de lluita.

Els mestres defensen la seva estabilitat i els seus drets

Des del dimarts 14 de setembre els mestres agrupats a la UNE han declarat una aturada indefinida d'activitats en defensa de la seva estabilitat, amenaçada per les proves d'avaluació que ha imposat

el ministre d'Educació; també contra les reformes de la Llei orgànica d'educació, que elimina les deu categories d'ascens i les redueix a quatre i no dóna importància a l'antiguitat per a l'ascens. També s'oposen a la Llei de carrera i escalafó docent, que retira la comissió de serveis sense sou pels dirigents del gremi i elimina, a la pràctica, el dret de protesta del sector educatiu.

L'educació pública ha estat un dels sectors més colpejats per les polítiques neoliberals, que la van asfixiar financerament i van introduir mecanismes de privatització, com

el cobrament de quotes als pares de família per una sèrie de serveis que van convertir en paper mullat el dret a la gratuïtat de l'ensenyament. Recordem que més de 400 mil infants no accedeixen a l'escola perquè les seves famílies no tenen prou recursos econòmics.

El govern ha perdut l'oportunitat de fer els canvis de fons que requereix el sistema educatiu. No és mitjançant mesures punitives orientades a acabar amb l'organització gremial dels mestres que es poden assolir les transformacions. Cal diferenciar entre la tasca sacrificada i mal remunerada que aconsegueixen prop de 200 mil mestres, en condicions inadequades la majoria de les vegades, de la direcció burocràtica

Colòmbia

Amenacen de mort dirigents sindicals de Tenaris

El 31 d'agost i 1 de setembre passats van arribar pamflets d'amenaça de mort contra els companys Jairo del Río i Deivis Blanco, president i vicepresident respectivament del Sindicat de Treballadors de Tubs del Carib (Sintratucar) de la multinacional Tenaris. Immediatament la direcció sindical va començar una campanya àmplia de denúncia d'aquesta situació davant les organitzacions de treballadors/es i democràtiques del país i a nivell internacional; a més de la mobilització constant dels i les treballadores en mítings a la porta de la fàbrica i expressant la seva disposició de paraitzar les activitats laborals davant de qualsevol atemptat contra els companys. A més s'han avançat les accions legals davant de les autoritats pertinents, sense fer-se il·lusions, perquè ja sabem quin és el comportament còmplice o la desídia, en molts casos, de les autoritats estatals davant de les amenaces a dirigents obrers i populars. Tots dos també són militants del PST de Colòmbia.

Ens afegim a la campanya en defensa dels companys i fer una crida a enviar e-mails de suport.

que ha controlat la UNE durant molts anys.

El MAS se solidaritza amb la lluita dels mestres per l'estabilitat, el dret a la protesta i altres drets que estan essent anul·lats pel govern actual; plantegem que ja és hora de fer canvis de fons que permetin accedir a tots els infants i joves a una educació de qualitat i que respongui a les necessitats de la societat equatoriana. Fem una crida als docents a trencar amb el govern que els desvaloritza i els reprimeix, i a democratitzar el gremi de la UNE, perquè sigui realment representatiu de tot el professorat.

La joventut universitària rebutja el projecte de Llei d'educació superior que proposa el govern.

En diverses universitats del país hi ha hagut mobilitzacions per rebutjar el projecte de Llei d'educació superior que ha presentat la SENPLADES, veu oficial del govern, perquè atempta contra principis bàsics de la Universitat Pública com són l'autonomia, el cogovern i la llibertat de càtedra. El que busca aquest projecte és sotmetre les polítiques universitàries als interessos del govern de torn. Decisions tan importants com els continguts dels programes d'estudi, la permanència i durada de les carreres, la seva pertinència, les línies i temes d'investigació, les assignacions pressupostàries, seran decidides per un organisme de planificació, regulació i coordinació conformat majoritàriament per membres del govern i sense la participació dels representants universitaris. El mateix passa amb l'organisme d'Acreditació i Qualitat de l'Educació Superior, en què té majoria l'executiu, i amb la Secretaria Tècnica, que en realitat és una persona nomenada pel president de la República.

A més, el projecte de Llei atempta contra el cogovern, perquè disminueix la representació estudiantil als organismes de decisió i en les eleccions d'autoritats, amb el pretext d'incloure-hi els graduats. S'estableix la possibilitat que cada universitat decideixi el percentatge de la participació estudiantil entre el 10 i el 50%, quan el mínim hauria de ser el 50% per garantir una representativitat estudiantil real. El projecte deroga la Llei que va crear el Fons Permanent de

Desenvolupament Universitari i Polítècnic, FOPEDEUPO, que ha estat un dels mecanismes més eficients per finançar l'educació superior equatoriana.

Aquestes són unes quantes de les raons per les quals el MAS se suma al rebuig contra aquest projecte antidemocràtic de Llei d'educació superior, i fa una crida a la mobilització de tots els estaments universitaris, per exigir que a l'Assemblea prevalgui la racionalitat i pas no l'interès del control polític de les universitats per part del govern de Correa.

En aquest nou moment d'ascens de les lluites contra un govern prepotent i autoritari que pretén acabar amb les organitzacions independents de la classe treballadora i altres sectors populars, la tasca més urgent i important és forjar la unitat de totes les forces socials i populars que es troben afectades per les polítiques i lleis del règim que governa. En conseqüència, tot el nostre suport al procés unitari que s'està consolidant amb la presència de diverses organitzacions sindicals, populars, estudiantils i polítiques. Hem de començar per la unitat d'acció per, després, avançar en una unitat programàtica que tingui com a objectiu final la lluita per construir una societat justa i igualitària, una societat socialista.

* PER LA UNIFICACIÓ DE LES LLUITES I UNA COORDINACIÓ DEMOCRÀTICA DE TOTES LES ORGANITZACIONS

* FORA LES LLEIS ANTIDEMOCRÀTIQUES DE L'AIGUA, LA MINERIA, L'EDUCACIÓ, L'EDUCACIÓ SUPERIOR, EL CODI TERRITORIAL, etc.

* REBUIG A LA REPRESSIÓ POLICIAL CONTRA LA PROTESTA POPULAR

* NO A L'ALT COST DE LA VIDA PER SALARIS DIGNES PER ALS TREBALLADORS

*MAS (Moviment al Socialisme) –
Equador
Secció de la LIT-CI
Octubre 2009*

Solidaritat amb els treballadors i treballadores de Kraft Argentina (ex-Terrabussi)

Prou repressió! Readmissió acomiadats!

Des del 18 d'agost els 2600 treballadors/es de Kraft Foods Argentina lluiten contra l'acomiadament de més de 160 treballadors/es per part de la direcció de l'empresa. Kraft Food Corporation és la segona multinacional agroalimentària del món, després de Nestlé, i la primera als EUA. La fàbrica de la localitat de General Pacheco, a la perifèria nord de Buenos Aires, és la principal fàbrica d'alimentació de l'Argentina, i la patronal intenta acomiadar els i les sindicalistes combatives que, dins de la fàbrica, combatien amb gran duresa en defensa de la dignitat i els drets dels i les treballadores.

Els darrers esdeveniments van ser el 26 de setembre passat, quan centenars de policies van desallotjar violentament els i les treballadores en el 37è dia de vaga. Gasos, bales de goma, pals, més de 60 capturats/des a la planta mateixa que, actualment, està actuant com a centre de detenció, fins i tot de delegats/des sindicals i membres del comitè d'empresa. La presidenta Cristina Kirchner i el seu cap de Gabinet, Aníbal Fernández, i el governador de la Província de Buenos Aires, Scioli, són els principals responsables de la forta repressió.

Aquesta repressió a l'estil de la dictadura militar ha generat una onada d'indignació en amplis sectors de treballadors/es i tot el poble. Milers de persones es van mobilitzar el mateix dia a la plaça de Mayo, diputats/des i senadors/es, així com organismes de drets humans, etc., qüestionen la repressió. Les accions de solidaritat s'han tornat a repetir arreu del país i la major part de l'arc polític rebutja aquesta repressió salvatge,

reclamant la llibertat dels i les detingudes i la reincorporació de tots i totes les acomiadades. Mentre que la lluita es troba en un punt crític i malgrat les nombroses operacions policials que els han apuntat, els i les treballadores reclamen amb força l'adhesió solidària de totes aquelles

i aquells que se senten representats en la seva lluita, especialment a Europa i els Estats Units.

Convidem a signar el manifest de solidaritat amb les treballadores i treballadors de Kraft Foods Argentina, per rebutjar la repressió policial violenta i per la reincorporació de tots i totes les acomiadades.

Envieu-ho directament a solidaridadkraftterra@yahoo.com.ar i feu-nos-en arribar una còpia a luchaint@telefonica.net per afegir-les a les recollim unitàriament com a plataforma de solidaritat amb la intenció de convocar un acte i lliurar-les a la representació consular del govern argentí.

Fins ara, hem signat aquest manifest amb:

Saturnino Mercader i Josep Garganté, pel comitè de Conveni de TMB; Cobas, Sindicat de Comissions de Base; Secció CGT Autobusos de TMB; Sindicat d'Estudiants d'Esquerres (SEI d'Aragó); Casal Argentí de Barcelona; Llitem pels nostres Drets de Terrassa; Comitè de Solidaritat amb els Obrers de Zanon; Classe contra Classe; En Lluita; Lluita Internacionalista; Revolta Globa-Esquerra Anticapitalista...

EUA: J. Petras, professor emèrit de Sociologia, Universitat de Binghamton de Nova York

Gran Bretanya: A. Callinicos, professor d'Estudis Europeus, King's College, Londres...

França: Arlette Laguiller, dirigent del partit Lutte Ouvrière; Alain Krivine, dirigent del Nou Partit Anticapitalista,...

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: La Calxa 2100- 3459-38- 2100220515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001. Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correus 23036 CP - 08080 de Barcelona

Ap. Correus 206 CP- 17080 de Girona

Ap. Correus 92 CP-28320 de Madrid

e-mail: luchaint@telefonica.net

<http://www.li-litci.com>

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: pretenem la reconstrucció de la IV Internacional.

